

Præsident Thomas S. Monson

Præstedømmets kraft

Må vi være værdige modtagere af den guddommelige kraft i det præstedømme, vi bærer. Må det velsigne os, og må vi bruge det til at velsigne andre.

Jeg har bedt og studeret meget for at vide, hvad jeg skal sige i aften. Jeg ønsker ikke at støde nogen. Jeg tænkte: »Hvilke udfordringer har vi? Hvad håndterer jeg hver eneste dag, som somme tider får mig til at græde om aftenen?« Jeg tænkte, at jeg i aften ville forsøge at tage fat på nogle af disse udfordringer. Nogle henvender sig til unge mænd. Andre henvender sig til de midaldrende. Atter andre henvender sig til dem, der er lidt ældre end midaldrende. Vi taler ikke om at være gammel.

Og jeg vil blot begynde med at sige, at det har været godt for os at være samlet denne aften. Vi har hørt vidunderlige og betimelige budskaber omkring Guds præstedømme. Jeg er tillige med jer blevet opløftet og inspireret.

I aften vil jeg gerne adressere nogle sager, som har ligget mig meget på sinde på det sidste, og som jeg har følt mig tilskyndet til at dele med jer. På en eller anden måde relaterer de alle til den personlige værdighed, som er nødvendig for at modtage og udøve den hellige kraft i det præstedømme, vi bærer.

Jeg vil gerne begynde med at citere fra afsnit 121 i Lære og Pagter for jer:

»Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og ... himlens kræfter kan ikke beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principper.

At de kan overdrages os, det er sandt, men når vi forsøger at skjule vore synder eller at tilfredsstille vor stolthed, vor forfængelige ærgerrighed, eller at udøve magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed.«¹

Brødre, det er Herrens utvetydige ord angående hans guddommelige myndighed. Vi kan ikke være i tvivl om den forpligtelse, der ligger på os, som bærer Guds præstedømme.

Vi er kommet til jorden i en svær tid. Massernes moralske kompas har gradvist ændret sig til en »næsten alt er tilladt«-position.

Jeg har levet længe nok til at se meget af forvandlingen i samfundets moralnormer. Hvor Kirkens og samfundets standarder engang var noget nær forenelige, så er der nu et dybt svælg mellem os, og det vokser sig større.

Mange film og tv-programmer viser en adfærd, som er i direkte modstrid med Guds love. Gør ikke jer selv til genstand for hverken det indirekte eller direkte snavs, som ofte findes der. Mange af teksterne i tidens musik falder i samme kategori. Det profane sprog, der er så almindeligt omkring os i dag, var aldrig blevet tolereret for blot få år siden. Sørgeligt nok bliver Herrens navn igen og igen taget forfængeligt. I husker vel også som jeg – et af de ti bud – som Herren gav Moses på Sinajbjerget: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn, for Herren vil aldrig lade den ustraffet, der bruger hans navn til løgn.«² Jeg er ked af, at så mange af os ligger under for dårligt sprog, og jeg beder jer om ikke at bruge det. Jeg trygler jer om ikke at sige eller gøre noget, som I ikke kan være stolte af.

Hold jer helt væk fra pornografi. Tillad ikke jer selv at se det. Nogensinde. Det har vist sig at være vane-dannende og det gør det sværere at overvinde. Undgå alkohol, tobak eller andre stoffer og afhængigheder, som I vil få svært ved at overvinde.

Hvad vil beskytte jer mod synd og ondt omkring jer? Jeg holder fast i, at et stærkt vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium vil føre jer i sikkerhed. Hvis I ikke allerede har læst Mormons Bog, så læs den. Jeg vil ikke bede jer om at række hånden op. Hvis I gør det bønsumt og med et oprigtigt ønske om at kende sandheden, vil Heligånden tilkendegive sandheden deraf for jer. Dersom den er sand – og det er den – så var Joseph Smith profeten, som så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Kirken er sand. Hvis I ikke allerede har et vidnesbyrd om disse ting, så gør det, der er nødvendigt, for at I får et. Det er afgørende for jer at have jeres eget vidnesbyrd, for andres vidnesbyrd kan kun tage jer et stykke af vejen. Når

man engang har fået et vidnesbyrd, må det holdes sundt og levende gennem lydighed mod Guds befalinger og regelmæssig bøn og studium af skriften. Kom i kirke. Unge mænd, deltag i seminar eller institut, hvis det er til rådighed for jer.

Skulle der være noget forkert, så er der en udvej. Undgå enhver uretfærdighed. Tal med jeres biskop. Hvad problemet end er, så kan det løses gennem behørig omvendelse. I kan blive rene igen. Således sagde Herren, da han talte om dem, som omvender sig: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne;«³ »og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«⁴

Menneskehedens Frelser sagde om sig selv, at han var i verden, men ikke af verden.⁵ Vi kan være i verden uden at være af verden, når vi afviser usande begreber og falske lærdomme og forbliver tro mod det, Gud har befalet.

Jeg har på det sidste tænkt en del på jer unge mænd, som er i den giftefærdige alder, men endnu ikke har følt trang til at blive gift. Jeg ser smukke unge kvinder, som ønsker at blive gift og stifte familie, og alligevel er deres

muligheder begrænset, fordi så mange unge mænd udskyder ægteskabet.

Dette er ikke noget nyt. Der er blevet talt meget om dette emne af Kirkens tidligere præsidenter. Jeg vil komme med et eller to eksempler på deres råd med jer.

Præsident Harold B. Lee sagde: »Vi gør ikke vores pligt som præstedømmebærere, når vi går udover den giftefærdige alder og afholder os sig fra et ærværdigt ægteskab med en af disse skønne kvinder.«⁶

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Mit hjerte føler for ... enlige søstre, som længes efter ægteskabet og ikke kan finde det ... jeg har langt mindre sympati for de unge mænd, som efter vores samfunds skik har det privilegium at skulle tage initiativet i disse sager, men i så mange tilfælde ikke gør det.«⁷

Jeg forstår, at der er mange årsager til, at I kan være tøvende med at tage skridtet til at blive gift. Hvis I er bekymrede for, hvordan I økonomisk skal kunne sørge for en hustru og en familie, så vil jeg forsikre jer om, at der ikke er nogen skam i, at et par

må spinke og spare. Det er oftest gennem sådanne udfordrende tider, at man vokser tættere på hinanden, når man lærer at ofre og træffe svære beslutninger. Måske er I bange for at træffe det forkerte valg. Her er I nødt til at udøve tro. Find en, som passer til jer. Se i øjnene, at I ikke er i stand til at forudse enhver udfordring, I måtte møde, men I kan være sikre på, at det meste vil ordne sig, dersom I er opfindsomme og opsatte på at få jeres ægteskab til at fungere.

Måske har I det lidt for sjovt med at være enlige og tager på ekstravagante ferier, køber dyre biler og legetøj og nyder generelt det sorgløse liv med jeres venner. Jeg er stødt på flere grupper af jer, og jeg indrømmer, at jeg har undret mig over, hvorfor I ikke er ude med vores fine, unge kvinder.

Brødre, der kommer et punkt, hvor tiden er inde til, at man seriøst tænker på ægteskab og på at finde en partner, som man har lyst til at dele evigheden med. Dersom I vælger klogt og er fast besluttet på at få jeres ægteskab til at lykkes, så er der intet i dette liv, som vil give jer større glæde.

Når I gifter jer, brødre, så hav et ønske om at gøre det i Herrens hus. For jer, der bærer præstedømmet, bør andet ikke være en mulighed. Pas på, at I ikke ødelægger jeres værdighed til at blive gift på denne måde. I kan holde jeres bejlen inden for passende rammer, og stadig have en skøn tid.

Brødre, nu vil jeg gerne tale om et andet emne, som jeg har følt, jeg skulle tage op med jer. I de tre år, jeg har været opretholdt som præsident for Kirken, så tror jeg nok, at det mest triste og nedslående ansvar, jeg har hver uge, er ophævelse af beseglinger. Forud for hver eneste er der gået en lykkelig vielse i Herrens hus, hvor et forelsket par begyndte på et nyt liv sammen og spændt så frem til at tilbringe evigheden med hinanden. Og som måneder blev til år gik kærligheden til hinanden af en eller anden grund hen og døde. Det kan skyldes økonomiske problemer, mangel på kommunikation, ubehersket temperament, indblanding fra svigerforældre eller forvitring i synd. Der er alle mulige årsager. I de fleste tilfælde behøver skilsmisse ikke at være slutresultatet.

Størstedelen af ansøgningerne om ophævelse af beseglinger kommer fra kvinder, som desperat har forsøgt at få

ægteskabet til at fungere, men som i sidste ende har måttet opgive at overvinde problemerne.

Vælg omhyggeligt og bønsumt, og når I er gift, så vær ekstremt trofaste mod hinanden. Der er et uvurderligt råd fra en lille, indrammet plade, jeg engang så hjemme hos min onkel og tante. Der stod: »Vælg, hvem du elsker; elsk dit valg.« Der er stor visdom i disse få ord. Hengivenhed i ægteskabet er altafgørende.

Jeres hustru er ligeværdig. I ægteskabet er ingen part den anden over eller underlegen. I vandrer side om side som søn og datter af Gud. Hun skal ikke fornædres eller såres, men bør respekteres og elskes. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »En hvilken som helst mand ... som udøver uretfærdigt herredømme over [sin hustru] er uværdig til at bære præstedømmet. Selv om han er blevet ordineret, vil himlene trække sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og det vil være enden på præstedømmets myndighed hos denne mand.«⁸

Præsident Howard W. Hunter sagde dette om ægteskab: »At være lykkeligt gift handler generelt ikke så meget om at gifte sig med den rette person, som det *at være den rette person*.« Det kan jeg godt lide. »En bevidst anstrengelse

for at gøre sin del til fulde er det vigtigste succeskriterium.«⁹

For mange år siden i den menighed, hvor jeg præsiderede som biskop, boede der et par, som ofte havde meget alvorlige, ophedede uoverensstemmelser. Jeg mener, virkelige uoverensstemmelser. Hver især holdt de hårdt på deres. Ingen af dem ville give sig. Når de ikke skændtes, opretholdt de, hvad jeg vil betegne, som en fjendtlig våbenhvile.

En nat klokken to fik jeg et telefonopkald fra dette par. De ville gerne tale med mig og det skulle være med det samme. Jeg trak mig ud af sengen, fik tøj på og tog hjem til dem. De sad i hver sin ende af værelset og talte ikke sammen. Konen kommunikerede til manden ved at tale til mig. Han svarede hende ved at tale til mig. Jeg tænkte: »Hvordan i alverden skal vi dog få dette par bragt sammen?«

Jeg bad om inspiration, og jeg fik den tanke at stille dem et spørgsmål. Jeg spurgte: »Hvor lang tid er det siden, at I sidst har været i templet og overværet en tempelbesegling?« De indrømmede, at det var længe siden. De var ellers værdige mennesker med tempelanbefalinger, som kom i templet og udførte ordinancer for andre.

Jeg spurgte: »Vil I tage med mig i templet onsdag morgen kl. otte? Så kan vi overvære en beseglingsceremoni.«

Samstemmende spurgte de: »Hvem skal besegles?«

Jeg svarede: »Det ved jeg ikke. Hvem der nu skal giftes den morgen.«

Den følgende onsdag mødtes vi til aftalt tid i templet i Salt Lake. Vi tre gik ind i et af de smukke beseglingsværelser, uden at kende en eneste sjæl i værelset udover ældste ElRay L. Christiansen, som var assistent til De Tolv Apostles Kvorum, en generalautoritetskaldelse, som fandtes dengang. Ældste Christiansen skulle udføre beseglingen for et brudepar i det værelse den selvsamme morgen. Jeg er overbevist om, at bruden og hendes familie tænkte: »De må være venner af gommen«, og at gommens familie tænkte: »Det må være nogle af brudens venner.« Mit par sad på en lille bænk med en halv meters afstand til hinanden.

Ældste Christiansen indledte med at give parret råd om, hvordan det er at være gift, og det gjorde han på smukkeste vis. Han fortalte, hvordan en ægtemand bør elske sin hustru, hvordan han bør behandle hende med respekt, opmærksomhed og ære hende som hjemmets hjerte. Så talte han til bruden om, hvordan hun bør ære sin mand som hjemmets overhoved og støtte ham på enhver måde.

Jeg lagde mærke til, at efterhånden som ældste Christiansen talte til brudeparret, så rykkede mit par lidt tættere på hinanden. Snart sad de lige ved siden af hinanden. Det, der glædede mig, var, at de begge havde rykket sig lige meget. Da ceremonien var overstået, sad mit par så tæt sammen, at man skulle tro, at *de* var de nygifte. De smilede begge to.

Vi forlod templet den dag, og ingen fandt ud af, hvem vi var, eller hvorfor

vi var der, men mine venner holdt hinanden i hånden, da de gik ud ad fordøren. De havde lagt deres uoverensstemmelser til side. Jeg behøvede ikke at sige noget som helst. Ser I, de kom i tanke om deres egen bryllupsdag og de pagter, de havde indgået i Herrens hus. De forpligtede sig til at begynde forfra og prøve hårdere i denne omgang.

Dersom nogen af jer har vanskeligheder i jeres ægteskab, så trygler jeg jer om at gøre, hvad der end er nødvendigt for at reparere det, så I kan blive lige så lykkelige, som I var, da I indledte ægteskabet. Vi, der er gift i Herrens hus, er blevet det for tid og al evighed, og så må vi sætte al den nødvendige styrke bag, for at det bliver således. Jeg forstår, at der er visse situationer, hvor ægteskabet ikke kan reddes, men jeg føler mig meget sikker på, at det i de fleste tilfælde kan og bør. Sæt ikke jeres ægteskab over styr.

Præsident Hinckley underviste i, at det er op til os, der bærer Guds præstedømme, at disciplinere os selv, så vi står over verdens veje. Det er afgørende, at vi er ærværdige og hæderlige mænd. Vore handlinger må være hævet over enhver kritik.

De ord, vi taler, måden, vi behandler andre på, og den måde, vi lever på, påvirker, hvordan vi som mænd og drenge kan bære præstedømmet.

Præstedømmets gave er uvurderlig. Den rummer myndigheden til at handle som Guds tjenere, salve den syge, velsigne vores familie og alle andre. Dets myndighed rækker ud over dødens tåge og ind i evighederne. Det kan ikke sammenlignes med andet i hele verden. Vogt det, værdsæt det og lev værdigt til det.¹⁰

Mine elskede brødre, må retfærdighed vejlede hvert eneste skridt, vi tager på livets rejse. Må vi i dag og alle dage være værdige modtagere af den guddommelige kraft i det præstedømme, vi bærer. Må det velsigne os, og må vi bruge det til at velsigne andre, ligesom ham, der levede og døde for os – nemlig Jesus Kristus, vor Herre og Frelser. Dette er min bøn i hans hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 121:36-37.
2. 2 Mos 20:7.
3. Es 1:18.
4. L&P 58:42.
5. Se Joh 17:14; L&P 49:5.
6. »President Harold B. Lee's General Priesthood Address«, *Ensign*, jan. 1974, s. 100.
7. Gordon B. Hinckley, »Hvad Gud har sammenføjet«, *Stjernen*, juli 1991, s. 71.
8. Gordon B. Hinckley, »Personlig værdighed til at udøve præstedømmet«, *Liahona*, juli 2002, s. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Edward L. Kimball, 1997, s. 130.
10. Se Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, s. 58-61.